

Capitolul 14

Faptul că în Adunarea din Roma au fost mulți credincioși dintre Iudei, așa cum am văzut, a dat prilejul la tot felul de greutăți. Este de înțeles, că diferența dintre elementele iudaice și elementele păgâne au dus ușor la frecușuri. Cei veniți din iudaism, obișnuiți din tinerețe cu respectarea strictă a ceremonialurilor, a zilelor, reținerea de la anumite mâncăruri și alte lucruri asemănătoare, le-a fost greu să se lase de aceste lucruri; pentru creștinii dintre națiuni nu existau astfel de probleme. Se pare că în Roma existau mulți dintre aceia care în conștiința lor se simțeau legați să respecte una sau alta din prescripțiile mosaice, în timp ce alții, care au recunoscut în Hristos sfârșitul Legii și în moartea Sa au găsit eliberarea din orice robie legalistă, umblau în libertatea, pentru care Hristos i-a eliberat. Apostolul numește pe unii »slabi«, pe ceilalți »tari«.

În niciun caz noi nu avem voie prin expresia »slabi« să ne imaginăm credincioși care erau înclinați spre delăsare sau necredincioșie în umblarea lor; mai degrabă ei erau cuprinși de o conștiinciozitate exagerată și cuprinși de teamă își dădeau toate silințele, ca prin respectarea rânduielilor iudaice să placă lui Dumnezeu și în felul acesta să găsească liniște pentru sufletele lor. Fiind conștienți că „cele vechi“ au fost rânduite de Dumnezeu, ei erau slabi în a lua în posesiune poziția nouă a credinciosului în Hristos, în Cel înviat. Credincioșii care au scăpat de păgânism au recunoscut întreg sistemul slujirii idolilor, de care ei au fost eliberați, ca fiind o lucrare rea a dușmanului, și de aceea pericolul ca ei să se mai țină de anumite practici păgâne nu era mare pentru ei.

Cum trebuie tratați astfel de „slabi în credință“? Să se facă din aceste lucruri exterioare o temă de dispute, sau cei slabi trebuie prețuiți mai puțin și chiar respinși? Nu; natura omenească este și astăzi, ca și atunci, înclinată să facă fie pe una, fie pe cealaltă, dar dragostea nu acționează așa. Noi spunem „astăzi ca și atunci“, căci pericolul, care amenința în acele prime zile mărturia creștină, a existat în toate timpurile. Și astăzi putem foarte des să întâlnim »nu lua, nu gusta, nu atinge«, sub o formă sau alta; mulți credincioși fac ca și cum »ar trăi încă în lume« și ar fi supuși la tot felul de porunci și rânduieli. Adevărata »libertate«, care face pe credincios în stare să caute și să se gândească »la lucrurile de sus«, este pentru mulți necunoscută.

Prin cuvintele: »Primiți bine pe cel slab în credință, și nu vă apucați la vorbă asupra părerilor îndoielnice« își începe apostolul învățătura sa. Prin aceasta el ia încă de la început țepușul ascuțit al problemei, care nu este ușor de tratat. »Primiți«, nu: „respingeți, condamnați“. Dragostea are totdeauna felul ei deosebit de a trata lucrurile. Prin faptul că ea lucrează prin har și poate să îndure totul, ea nu mustră cu asprime, ci spune: »Așa dar, primiți-vă unii pe alții, cum va primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu« (capitolul 15, 7). Hristos este modelul, felul Lui de a lucra este modelul.

Desigur, la luarea deciziilor în cazul întrebărilor nesigure, în cazurile unde Scriptura nu dă indicații clare, ci răspunsul este lăsat înțelegerii spirituale a fiecăruia, cel slab nu trebuie chemat să ia parte. El nu a fost trimis pentru aceasta. »Unul crede că poate să mănânce de toate; pe când altul, care este slab, nu mănâncă decât verdețuri« (versetul 2). Cel slab și-a dovedit slăbiciunea credinței lui în aceea, că el și-a făcut o problemă de conștiință, dacă mănâncă carne. Prin faptul că el nu a trăit în lumina și în puterea noii creații, i-a fost greu să recunoască „elementele lumii“ ca fiind depășite și fără putere.

Din această stare de lucruri au rezultat două pericole pentru credincioșii din Roma. Unii, cei tari, care credeau că au voie să mănânce de toate, puteau ușor ajunge să privească cu discreditare sau chiar să disprețuiască pe frații lor mai slabi; ceilalți erau în pericol să judece pe frații lor, pentru că făceau lucruri, pe care conștiința lor le interzicea, de care desigur ar fi fost eliberați dacă ar fi avut o credință mai mare. Deci »cine mănâncă să nu disprețuiască pe cine nu mănâncă; și cine nu mănâncă, să nu judece pe cine mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit« (versetul 3). Prin aceasta

apostolul așează toată problema pe un fundament, care atât pentru unul cât și pentru celălalt era obligatoriu. Fie că era un credincios din Israel sau dintre păgâni, fie că era unul slab sau unul tare – *Dumnezeu* l-a primit.

Fără îndoială, cel care a crezut că are voie să mănânce din toate gândea mai corect decât fratele său, care din cauza conștiinței mânca numai verdețuri. Dar oricât ar fi de dorit și de bună cunoașterea, dragostea, adevărata dragoste este mai bună. Ea păzește pe cel tare, ca să nu disprețuiască pe fratele mai slab, și pe cel slab, ca să nu judece pe cel tare.

În continuarea ultimului gând, apostolul spune: »Cine ești *tu*, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba Stăpânului său; totuși, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea« (versetul 4). Cine îți dă dreptul să judeci pe robul altuia? Este el răspunzător față de tine, sau față de Stăpânul lui? Stă în picioare, sau cade față de tine, sau față de El? Nu-l va sprijini Stăpânul lui, căruia dorește să-I slujească? Cu adevărat, El poate să-l întărească, chiar dacă noi în nebunia noastră am putea gândi altfel. Desigur, trebuie să ne aducem mereu aminte, că în capitolul nostru este vorba de probleme de conștiință, la care unul decide într-un fel, iar altul într-alt fel, și nu de acțiuni rele. Niciodată nu trebuie să tolerez *păcatul* la fratele meu, dar aici nu este vorba de păcat. Și dacă noi suntem atenționați să ne suportăm unii pe alții în dragoste și să ne iertăm unii altora în dragoste chiar și atunci când unul are pricină *să se plângă* de altul (Coloseni 3, 13), cu cât mai mult trebuie să fim cu răbdare atunci când este vorba de probleme de conștiință!

Apostolul explică în felul următor lucrurile: unul, care socotește o zi mai importantă decât alta, face aceasta pentru Domnul - »*pentru Domnul* o face«, și celălalt, din același motiv, consideră toate zilele la fel. Mai departe: cine mănâncă, *pentru Domnul* mănâncă, pentru că aduce mulțumire lui Dumnezeu pentru mâncarea pe care o savurează, și cine nu mănâncă, »*pentru Domnul* nu mănâncă«, și »aduce și el mulțumiri lui Dumnezeu«. Cine are voie să disprețuiască sau să judece pe unul sau pe altul pentru ce face, sau pentru ce nu face? Nu doresc amândoi să slujească Domnului și să-I fie plăcuți, chiar dacă o fac în măsura înțelegerii lor spirituale în diferite feluri? Și nu sunt ei răspunzători numai înaintea Lui? Mai departe, de unde are cel tare, dacă el poate fi într-adevăr numit așa, tăria lui? Nu trebuie harul să-l întărească în aceeași măsură ca și pe cel slab? Un lucru nu trebuie trecut cu vederea în acest caz: »fiecare să fie *deplin încredințat* în mintea lui!« (versetele 5-6). Numai așa poate să meargă cu inima fericită pe calea sa. Dar câtă neînțelegere în această privință trebuie Domnul să îndure și astăzi din partea alor Săi!

Aproape că nu este necesar să amintim cu această ocazie, că »*întâia zi din săptămână*« nu aparține zilelor care pot, sau nu pot fi ținute. Ea este numită categoric în Apocalipsa 1,10 »*ziua Domnului*«, o zi, care în mod deosebit Îi aparține. Ea este consacrată prin învierea Domnului și Mântuitorului nostru în dimineața acestei zile și prin apariția Lui seara în mijlocul ucenicilor Săi adunați (Ioan 20; compară și cu Faptele Apostolilor 20,7; 1 Corinteni 16,2). Pentru creștinul, care se știe mort și înviat împreună cu Hristos, nu există nici o zi care ar putea fi comparată cu ziua învierii Domnului său. El o iubește și o cinstește, nu pe baza unei porunci legaliste, ci pentru că ea este semnul caracteristic plăcut al epocii actuale de har, ziua în care el se strânge cu recunoștință împreună cu ceilalți credincioși, ca să-și aducă aminte de Domnul, care nu mai este pe pământ, și să vestească moartea Lui.

După această scurtă digresiune să ne reîntoarcem la tema noastră. Deci noi trebuie să ne ferim, să nu disprețuim și să nu judecăm. Căci »niciunul din noi nu trăiește pentru sine, și niciunul din noi nu moare pentru sine« (versetul 7). Acest fapt, care într-o anumită privință este valabil pentru toți oamenii, se aplică aici în mod deosebit la credincioși. »Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului.« (versetul 8) Scumpă realitate! Noi nu ne aparținem, nici în viață, și nici în moarte, noi suntem ai Domnului nostru. Niciunul nu trăiește și nu moare pentru sine. Apostolul întemeiază această

realitate pe moartea și învierea lui Hristos. Prin aceasta El, ca Om, a dobândit drepturile Sale asupra noastră, da, dreptul Său de a domni asupra celor vii și asupra celor morți. »Căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat« (versetul 9). În El, Biruitorul morții, noi suntem veșnic în siguranță. El este Domnul nostru, căruia Îi datorăm totul, care ne-a răscumpărat cu un preț mare și față de care noi ca robi și roabe ale Sale suntem datori să dăm socoteală de ceea ce facem, și de ceea ce nu facem, și în ale cărui drepturi nu avem voie să ne amestecăm, căci altfel vom fi pedepsiți.

De aceea: »pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău?« Voi, amândoi, tare sau slab, mărturisiți că aparțineți cu trup și suflet acestui Domn măreț și puternic, care a fost chemat să domnească peste cei vii și peste cei morți, și voi vreți să vă judecați și să vă disprețuiți reciproc? Cât de nebună și de nepotrivită este fapta voastră? Nu știți, că noi toți trebuie să ne înfățișăm odată înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu? (versetul 10). »Fiindcă este scris: „Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.“ Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu« (versetele 11-12). Dar dacă *orice* genunchi (al celor credincioși și al celor necredincioși) se va pleca înaintea lui Dumnezeu și fiecare din noi va trebui să dea socoteală *despre sine însuși* lui Dumnezeu, ce avem noi atunci să judecăm pe alții? Nu înseamnă aceasta atac la drepturile lui Dumnezeu? De aceea: »Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții!« (versetul 13).

Înainte de a merge mai departe, vreau să mai rămânem câteva momente la scaunul de judecată. Găsim acest cuvânt aici și în 2 Corinteni 5,10, aici în legătură cu Dumnezeu, acolo în legătură cu Hristos. Însă în niciunul din cele două locuri nu se spune, că cel credincios *trebuie să fie judecat* înaintea acestui scaun de judecată. Ar însemna condamnarea lui veșnică. Judecata dreaptă a lui Dumnezeu a fost executată în Hristos la cruce pentru el, de aceea *judecata* nu-l mai poate lovi. Dar el trebuie *descoperit* (arătat), viața lui întregă, binele și răul va fi văzută în lumina clară a acestui scaun de judecată, și el va primi ori recunoștință și plată, ori va suferi pierdere. Noi toți suntem oameni, care suntem datori să dăm odată socoteală lui Dumnezeu, înaintea căruia se va pleca *orice* genunchi, robi și roabe, care vor trebui să răspundă înaintea Domnului lor cu privire la lucrarea lor și la administrarea celor încredințate lor.

Dacă în inimile noastre domnește conștiința, că fiecare din noi va trebui odată să dea socoteală, noi ne vom păzi nu numai de orice „judecare“, ci dorința de a fi plăcuți Domnului, care ne-a iubit pe toți, pe noi și pe frații noștri, cu aceeași dragoste, ne va face să evităm *tot* ce ar putea să fie pentru fratele nostru un prilej de întristare, sau de poticnire. După cuvintele apostolului mai degrabă judecarea propriilor fapte este la locul ei. În ceea ce-l privește pe el, el a fost pe deplin convins »în Domnul«, că »nimic nu este necurat în sine, și că un lucru nu este necurat decât pentru cel ce crede că este necurat« (versetul 14). El cunoștea gândurile Domnului în această privință și îi era clar răspunsul la întrebările legate de mâncare, băutură, etc. Dar prin faptul că »inima sa era întărită prin har« (Evrei 13,9), dragostea lui Hristos, libertatea, pe care el o posedă în El, nu l-a călăuzit nicidecum să trăiască pentru carne (pentru firea pământească). Voia mai bine să nu mănânce niciodată carne, decât să fie un prilej de poticnire pentru fratele său (1 Corinteni 8,13).

»Dar dacă faci ca fratele tău să se mâhnească din pricina unei mâncări, nu mai umbli în dragoste! Nu nimici, prin mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Hristos!« (versetul 15). Dacă eu însumi sunt „tare“ și știu, că nimic nu este necurat în sine însuși, eu trebuie totuși să țin cont de conștiința fratelui meu și să nu-l întristez din pricina unei mâncări. *Dragostea* trebuie să hotărască comportarea mea, așa cum s-a spus mai înainte. Dacă acționez altfel, mă comport altfel decât felul de gândire și de lucrare al lui Hristos și nimicesc, în măsura în care depinde de mine, pe fratele meu, pentru care a murit Hristos. *El* Și-a dat viața pentru cei slabi, și *eu* pentru Numele Lui nu pot nici măcar să mă abțin de la o mâncare, și probabil prin comportarea mea fac pe fratele meu să facă ceva, pe care conștiința lui îi interzice, deci eu îl ademenesc să păcătuiască, și prin aceasta îl

aduc pe un drum, care ar sfârși în pierzare, dacă harul lui Dumnezeu nu ar interveni. În mod asemănător spune apostolul Pavel în 1 Corinteni 8,11: »Și astfel, el, *care este slab, va pieri* din pricina acestei cunoștințe a ta«. Comportarea mea va face, în măsura în care depinde de mine, ca lucrarea lui Hristos să fie fără efect.

»Nu faceți ca binele nostru să fie vorbit de rău!« (versetul 16). Libertatea, în care noi stăm ca creștini, este un bun prețios; dar să fim atenți ca faptele noastre să nu aducă asupra noastră reputația rea a unei desfrânări carnale! Să ne ferim să nu vrem să constrângem pe frații și surorile noastre să facă ceea ce noi considerăm că este permis, în timp ce ei gândesc altfel. O astfel de comportare în loc să aducă îmbărbătarea așa de necesară, va aduce nimicirea, oricât de neînsemnate ne-ar părea lucrurile despre care vorbim, mâncarea și băutura. »Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt« (versetul 17).

Cititorul va înțelege, că expresia »Împărăția lui Dumnezeu« nu înseamnă aici o perioadă în diversele perioade de timp sau guvernări ale lui Dumnezeu, ci trebuie înțeleasă în sens moral și spiritual. Privită sub acest aspect, Împărăția lui Dumnezeu nu are a face cu lucrurile trecătoare ale vieții acesteia, ci cuprinde bunurile spirituale, care au fost dăruite creștinului: »neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt«, ceea ce el savurează launtric, ceea ce îl transformă prin Duhul și îl păzește să urmeze îndemnul firii pământești (cărnii). »Cine slujește lui Hristos în felul acesta, este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni« (versetul 18). În aceste lucruri, ca și în toate celelalte, suntem chemați să slujim lui *Hristos*, și cine slujește cu credincioșie și în simplitate, se poate baza pe plăcerea din partea lui Dumnezeu și va fie o mărturie și o binecuvântare pentru semenii lui.

»Așa dar, să urmărim lucrurile, care duc la pacea și zidirea noastră« (versetul 19). Dumnezeu este »dumnezeul păcii«, și Domnul este numit »Domnul păcii«, care poate totdeauna să ne dea pacea în orice fel (2 Tesaloniceni 3,16). Să nu năzuim deci după lucrurile păcii și dragostei, care nu nimicește, ci zidește? Să nu căutăm să slujim unul altuia și să ne zidim unul pe altul? Cunoștința fără dragoste umflă și pune în pericol, ca printr-o mâncare să se nimicească »lucrarea lui Dumnezeu«. Cât de serios este gândul acesta!

Este desigur adevărat, că totul este curat pentru cel care mănâncă, fără să fie un prilej de poticnire (versetul 20). Dar prin mâncarea mea să pun eu în pericol pe fratele meu slab, să mănânce poticnindu-se? Nu, dragostea spune, »Bine este *să nu mănânci carne*, să nu bei vin și să te ferești de *orice lucru*, care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire« (versetul 21). S-ar putea să fie tot felul de ocazii pentru cel slab, probabil unele din ele prostești, ca el să se poticnească sau să se necăjească, dar din cauza aceasta dragostea nu-l va trata cu înjosire, ci în credincioșie și lepădare de sine va căuta binele lui.

Versetul 22 conține un ghid important pentru toate timpurile pentru cei tari. Am spus deja, a fi »tare în credință« este mai bine decât a fi »slab în credință«, a umbla în adevărata libertate creștină este mai bine decât a sta sub un jug legalist. Dar, cititorul meu, dacă vrei ca acest ce este mai bine să fie partea ta, păstrează-ți încredințarea »pentru tine, *înaintea lui Dumnezeu*«! Ia seama să nu-ți permiți lucruri, pe care *Dumnezeu* nu le numește bune! »Ferice de cel ce nu se osândește singur în ce găsește bun.« Atunci îți va merge exact așa ca și celor slabi, ca celui ce »se îndoiește și mănâncă«. Făcând excepție de faptul că tu probabil pui pricini de poticnire pe calea fratelui mai slab, »vei fi *condamnat*«, căci tu, asemenea lui, nu lucrezi »în credință«. »Tot ce nu vine din credință este păcat« (versetul 23).

Un al doilea principiu, deosebit de important! Libertatea noastră într-un lucru sau altul, chiar și în lucrurile cele mai simple ale vieții zilnice, se poate baza numai pe credința, că ceea ce facem noi poate să dăinuiește înaintea lui Dumnezeu. Dacă credinciosul își permite ceva care nu stă pe această temelie, aceasta este păcat. Libertatea a devenit într-un astfel de caz principial libertinaj.